

URDIS

We know

„Nu seamănă cu nimic din ce ai citit până acum. Imaginați-vă pe Hannibal Lecter protagonist în *CSI: Miami* și sunteți pe jumătate acolo.”

*Time*

„Este probabil cel dintâi criminal în serie care caută să ne obțină simpatia în mod ireverențios.”

*Entertainment Weekly*

„Adevărata atracție a acestui tur de forță macabru este tonul sardonice al lui Dexter – prompt și inteligent, totuși atât de plin de aversiune pentru propria-i persoană, încât ne face să ne disprețuim fiindcă râdem.”

*New York Times*

„Jeff Lindsay a creat un simbol al vremurilor noastre, aproape în aceeași manieră în care personajul Tom Ripley al Patriciei Highsmith a fost ilustrativ pentru schimbarea de ton și atitudine survenită după Al Doilea Război Mondial.”

*Sun-Sentinel*

„Captivant și original. Personajele sunt elegant conturate, în special Dexter, care este agreabil, în ciuda hobbyului său dubios.”

*St. Petersburg Times*

JEFF LINDSAY

## DEXTER PRADĂ UMBRELOR

Traducere din limba engleză  
de Ruxandra Gogu

PALADIN

## ÎNCEPUTUL

Entitatea își amintea un sentiment de uimire, pe urmă o cădere, însă atât. Apoi nu făcu decât să aștepte.

Așteptă vreme îndelungată, dar putea să aștepte cu ușurință, pentru că nu avea alte amintiri și nimic nu țipase încă. De aceea nu știa că era în așteptare. Entitatea nu știa că ea este ceva în acel moment, ci doar exista, fără a avea un mod de a nota trecerea timpului; de fapt, fără a avea măcar noțiunea de timp.

Așa că aștepta și privea. Nu era mare lucru de văzut la început: foc, stânci, apă, și, în cele din urmă, niște ființe mici târâtoare, care începură să se transforme și să devină mai mari după o vreme. Nu făceau mai nimic, în afară de a se mânca între ele și de a se reproduce. Însă nu putea face vreo comparație, astfel că, pentru o vreme, asta fu de ajuns.

Timpul trecea. Entitatea privea cum ființele mari și cele mici se omorau și se mâncau una pe alta fără nicio noimă. Nu simțea nicio bucurie să privească asta, deoarece nu avea altceva de făcut și erau o mulțime astfel de ființe. Dar părea că nu e în stare de altceva decât să privească. Așa că începu să se întrebe: De ce mă uit la așa ceva?

Nu vedea niciun rost la ceea ce se întâmpla și nu putea face nimic și, cu toate astea, privea. Entitatea se gândi la asta mult timp, totuși fără niciun rezultat. Deocamdată nu găsea o cale să se gândească în profunzime; ideea de

scop nu exista cu adevărat încă. Nu erau decât Entitatea și ființele.

Erau multe ființe, din ce în ce mai multe, ocupate să se omoare, să se mănânce și să se împerecheze. Dar Entitatea era singură și nu făcea niciuna dintre treburile respective; începu să se gândească și la motivul pentru care situația stătea așa. De ce era ea diferită? De ce era atât de puțin asemănătoare cu ce se afla în jur? Ce era ea, iar dacă era cu adevărat ceva, oare trebuia să facă ceva, de asemenea?

Trecu și mai mult timp. Nenumăratele ființe târâtoare care se transformau deveniră treptat tot mai mari și mai pricepute la a se omorî. La început era interesant, însă numai din cauza diferențelor subtile. Se târau, țopăiau și șerpuiau ca să se omoare între ele – una dintre ființe chiar zbură ca să ucidă. Foarte interesant – dar, la urma urmei, și ce dacă?

Entitatea începu totuși să se simtă incomod. Care era scopul? Trebuia oare să participe la ceea ce privea? Și dacă nu, atunci de ce exista și de ce privea?

Se hotărî să afle motivul pentru care se afla aici. Oriunde ar fi fost acel aici. Așa că acum, în vreme ce observa ființele mari și pe cele mici, Entitatea studia modurile prin care ea se deosebea de ele. Toate celelalte trebuiau să mănânce și să bea, altfel mureau. Și chiar dacă mâncău și beau, până la urmă tot mureau. Entitatea nu murea. Pur și simplu continua să trăiască. Nu avea nevoie să bea sau să mănânce. Dar își dădu treptat seama că-i trebuia... ceva – însă ce anume? Entitatea simțea că undeva exista o nevoie, că nevoia creștea, totuși nu-și dădea seama ce anume era; avea doar sentimentul că lipsea ceva.

Nu se ivi niciun răspuns, deși trecură veacuri în care solzi și cuiburi pline de ouă apăreau și dispăreau. Omoară și mănâncă, omoară și mănâncă. Care e rostul aici? De ce trebuie să

privesc toate astea, deși nu pot să fac nimic? Entitatea începea să se simtă cam enervată de toată treaba.

Apoi dintr-odată, într-o bună zi, răsări un gând nou-nouț: De unde am apărut eu?

Își dăduse seama de multă vreme că ouăle pe care celelalte creaturi le cloceau rezultaseră din procesul de reproducere. Dar Entitatea nu rezultase dintr-un ou. Nimic nu se reprodușese astfel încât ea să existe. Nu existase nimic care să se reproducă atunci când ea începuse să aibă conștiință de sine. Dar tot restul fie apăruse dintr-un ou, fie se născuse. Entitatea nu. Iar cu acest gând, zidul dintre ea și ființe părea să devină incredibil de înalt, înălțându-se imposibil de sus, separând-o de ființe, complet și pentru vecie. Era singură, complet singură pentru totdeauna, iar asta durea. Își dorea să facă parte din ceva. Exista o singură Entitate – n-ar fi trebuit să existe și o modalitate prin care să se reproducă și să se înmulțească la rândul ei?

Iar gândul acesta – MAI MULȚI ca ea – începu să fie infinit mai important. Totul multiplicat. Și Entitatea își dorea să facă mai mulți asemeni ei.

Suferea privind ființele fără minte ducându-și viețile enervante și gălăgioase. Resentimentele creșteau, se transformau în mânie și mânia se transforma până la urmă în furie față de făpturile idioate și nefolositoare și față de existența lor nesfârșită, cretină și ofensatoare. Iar furia creștea și se aduna până când, într-o zi, nu mai putu s-o îndure. Fără ca măcar să se oprească o clipă să se gândească la ceea ce făcea, se ridică și se năpusti spre una dintre șopârle, din dorința de a o zdrobi cumva. Și se întâmplă un lucru minunat.

Entitatea pătrunse în șopârlă.

Vedea ceea ce vedea și șopârle, simțea ceea ce simțea aceasta.

Pentru o vreme îndelungată, uită cu totul de furie.

Șopârla nu părea să-și dea seama că avea un pasager clandestin. Continua să omoare și să reproducă, iar Entitatea o folosea ca mijloc de transport. Era foarte interesant să fie la bord atunci când șopârla omora una dintre ființele mai mici. Ca să facă un experiment, Entitatea se mută într-una dintre ființele micuțe. Era mai distractiv să fie în făptura care ucidea, deși nu suficient cât s-o conducă spre idei cu un scop real. Era foarte interesant să fie într-una care murea și conducea spre unele idei, deși nu foarte fericite.

Se bucură de noile experiențe pentru o vreme, totuși, deși putea simți emoțiile simple ale creaturilor, acestea nu mergeau mai departe de confuzie. Ele tot nu-i observau prezența, n-aveau nici cea mai vagă idee că... ei bine, nu aveau niciun fel de idei. Nu păreau capabile de așa ceva. Erau foarte limitate – și cu toate astea trăiau. Erau în viață și nu știau asta, nu înțelegeau ce să facă cu viața. Nu părea corect. Curând, Entitatea se simți din nou plictisită și i se reaprinsе furia.

În cele din urmă, într-o zi începură să apară maimuțele. Inițial nu păreau cine știe ce. Erau mici, fricoase și gălăgioase. Însă o mică diferență atrase atenția Entității: aveau mâini, iar asta le permitea să facă niște lucruri uimitoare. Privi cum și ele își dau seama că au mâini și încep să le folosească. Le foloseau ca să facă foarte multe acțiuni noi: să se masturbeze, să se mutilizeze reciproc și să ia mâncarea de la maimuțele mai mici.

Entitatea era fascinată și se uită mai îndeaproape. Le privi cum se loveau unele pe altele, apoi fugeau să se ascundă. Le privi cum furau unele de la altele, dar numai când nu se uita nimeni. Le privi cum își făceau lucruri îngrozitoare unele altora, după care se comportau ca și cum nu se întâmplase

nimic. În timp ce se uita la ele, pentru prima dată se petrecu ceva minunat: Entitatea izbucni în râs.

În vreme ce râdea, luă naștere un gând care deveni tot mai clar, învăluit în bucurie.

Se gândi: „Pot să lucrez cu asta.”

## UNU

Ce fel de lună mai e și asta? Nu este luna clară și strălucitoare a fericirii necruțătoare, nici vorbă. Vai, ne atrage și se vaită și lucește într-o imitație ieftină și tristă a ceea ce-ar trebui să facă, dar nu are forță. Această lună nu are niciun suflu care să-i poarte pe prădători, plutind pe cerul fericit al nopții spre extazul tăierii și spintecării. În schimb, ea licăre sfios printr-o fereastră extrem de curată și luminează o femeie așezată, veselă și vioaie, pe marginea canapelei și vorbește despre flori, aperitive și Paris.

Paris?

Da, cu o seriozitate cu chip de lună plină, despre Paris vorbește ea pe tonul acela siropos care se întinde peste tot. Vorbește despre Paris. Din nou.

Așadar, ce fel de lună ar putea fi aceasta, cu zâmbetul ei aproape gătit și cu o șiretenie fină, ca o dantelă, pe margini? Se izbește neputincios de fereastră, însă nu poate să treacă de pălăvrăgeala grețos de dulce. Și ce fel de Răz-bunător Întunecat ar putea să stea pur și simplu în capătul celălalt al camerei, așa cum face bietul Dexter Amețitul în acest moment, prefăcându-se că ascultă în timp ce stă pe scaun și se uită în gol cu o privire încețoșată?

Vai, trebuie să fie vorba despre o lună de miere care-și desface stindardul marital de-a lungul nopții din living, anunțându-i pe toți să se adune, să dea semnalul de atac, să vină din nou în biserică, dragi prieteni – pentru că Dexter al Gropițelor Ucigașe se însoară. Legat de trăsura

fericirii trasă de minunata Rita, care se dovedește că și-a dorit dintotdeauna să viziteze Parisul.

Însurat, luna de miere la Paris... Își au aceste cuvinte într-adevăr locul în aceeași frază cu orice referință la Spintecătorul nostru Fantomatic?

Putem cu adevărat să vedem un cuțitar dintr-odată treaz zâmbind prostește în fața altarului, într-o biserică adevărată, cu frac și papion ca Fred Astaire, punând inelul pe un deget înfășurat în alb în vreme ce invitații suspină și surâd fericiți? Ni-l imaginăm apoi pe Dexter Demonul în bermude în carouri, privind cu gura căscată la Turnul Eiffel și dând pe gât *café au lait* la Arcul de Triumf? Sau ținându-și de mână soția și târându-se amețit de-a lungul Senei, ori uitându-se în gol la toate flecușetele tipătoare din Luvru?

Bineînțeles, cred că-aș putea face un pelerinaj până la Rue Morgue, un loc sacru pentru spintecătorii în serie.

Dar hai să fim serioși o clipă: Dexter la Paris? În primul rând, le mai este permis americanilor să meargă în Franța? Și-n ultimul rând, Dexter la Paris? În luna de miere? Cum e posibil ca un ins cu îndeletnicirile nocturne ale lui Dexter să ia în considerare ceva atât de banal? Cum poate cineva care apreciază că sexul este la fel de interesant precum contabilitatea de deficit să se însoare? Pe scurt, în numele a tot ce este nesfânt, întunecat și letal, cum e posibil ca Dexter să vrea cu adevărat să facă așa ceva?

Toate acestea sunt întrebări minunate și foarte rezonabile. Și, în realitate, e cam dificil să le răspund, chiar și în sinea mea. Totuși, iată-mă, îndurând picătura chinzească a așteptărilor Ritei și întrebându-mă cum ar putea Dexter să meargă până la capăt cu tot.

Ei bine, Dexter poate să meargă până la capăt cu tot pentru că trebuie, în parte deoarece astfel poate să-și mențină și chiar să-și îmbunătățească deghizarea necesară, care nu

permite nimănui să-l vadă așa cum este el de fapt; ceea ce, chiar și în cel mai bun caz, nu este o creatură alături de care să-ți dorești să stai la masă când se stinge lumina – mai ales dacă există și tacâmuri de argint. Și, desigur, este nevoie de multe eforturi atente pentru ca să nu se știe, în general, că Dexter este condus de către Călătorul lui Întunecat, o voce șoptită și catifelată, așezată în umbra banchetei din spate, care preia ocazional controlul asupra volanului și ne duce la Parcul Tematic de Neconceput. N-ar trebui niciodată ca oile să vadă că Dexter este lupul dintre ele.

Așa că lucrăm la asta, Călătorul și cu mine, muncim din greu ca să ne păstrăm deghizarea. În ultimii câțiva ani l-am avut pe Dexter Amorezul, făcut să arate lumii o latură veselă și, mai presus de toate, normală. Această reprezentare fermecătoare a avut-o ca protagonistă pe Rita în rolul Iubitei și a fost, din multe puncte de vedere, o înțelegere ideală, pentru că și ea era la fel de puțin interesată de sex ca mine, totuși își dorea compania unui Gentleman Înțelegător. Iar Dexter chiar înțelege. Nu oamenii, romantismul, iubirea și toate porcăriile astea. Nu. Ceea ce înțelege Dexter este bilanțul final, cu rânjetul lui letal, și cum să-l găsești pe acela care merită cel mai mult, dintre numeroșii candidați din Miami, să fie ultima și întunecata alegere adăugată pe modesta Listă de Celebrități a lui Dexter.

Asta nu garantează în mod absolut că Dexter este o companie fermecătoare; farmecul este rezultatul unor ani buni de practică și este produsul pur artificial al unei abilități de laborator minunate. Dar vai, biata Rita – traumatizată de un prim măritiș îngrozitor de ghinionist și violent – pare să nu poată deosebi margarina de unt.

Toate bune și frumoase. Timp de doi ani, Dexter și Rita au pozat în perechea perfectă în cercurile mondene din Miami, observați și admirați peste tot. Însă apoi, printr-o